

Santa Montefiore
In de schaduw van het palazzo

Band 1

2009
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Hoofdstuk 1

Engeland, voorjaar 2001

Luca stond alleen in de bibliotheek uit het raam te staren naar de glinsterende tuinen van Dinton Manor. De wolken hingen laag en zwaar aan de lucht van Hampshire en er daalde een lichte, maar aanhoudende motregen uit neer. Een stel merels pikte in het gras op zoek naar wormen, waarna ze terugvlogen naar de oprijzende lindebomen waaraan net nieuwe groene blaadjes begonnen te verschijnen. De vredige stilte werd van tijd tot tijd verstoord door gelach dat uit de zitkamer aan de andere kant van de gang opklonk, waar de rest van de bewoners en logés luidkeels commentaar gaf op de zondagskranten of een potje scrabble speelde. Luca ergerde zich aan hun joie de vivre. Hij was alleen maar gekomen voor Freya, met wie hij in de loop der jaren het contact had verloren. Hij bewonderde haar huis, haar gezin, haar overduidelijke tevredenheid, en realiseerde zich dat hijzelf in de afgelopen twintig jaar op de een of andere manier uit koers was geraakt.

Hij blies asem tegen het glas, verzonken in een waas van melancholie terwijl hij nadacht over zijn leven. Hij was eenenveertig. Weer vrijgezel. Vader van twee kleine meisjes die verstrikt zaten in de puinhopen

van een bittere scheiding. Werkloos, omdat hij na twintig jaar als fondsbeheerder te hebben gewerkt nu weg was uit de City; hij had met zo veel toewijding geld verdiend dat geld verdienen een doel op zich was geworden – een hebzuchtig, leeg bestaan dat hem geen voldoening meer schonk.

Er was druk gespeculeerd over zijn vertrek uit de City. Telefoons hadden roodgloeiend gestaan terwijl het nieuws rondging over continenten en de bankwereld diep schokte. Luca Chancellor, die een biljoen beheerde, had zich laten uitkopen door zijn twee partners en had gewoon de benen genomen. Niemand had er een verklaring voor, en Luca gaf geen antwoorden. In plaats daarvan had hij het hoofd gebogen en zijn mobieltje uitgeschakeld, en was hij naar het platteland gevlucht. Maar na een strak geregeld leven in de financiële wereld gaf zijn hervonden vrijheid hem een ongemakkelijk gevoel: er waren geen grenzen aan.

Voordat hij nog meer gedachten kon wijden aan zijn desintegrerende leven, voelde hij dat hij niet langer alleen was. De geur van gemberlelies deed hem denken aan die zomer lang geleden toen Freya en hij minnaars waren geweest. Ze sloeg een arm om zijn middel en leunde tegen hem aan.

‘Dus hier zit je, Luca. Wat ben je aan het doen?’

‘Aan het nadenken.’

‘Nadenken is riskant. Waar denk je over na?’

De glimlach in haar stem moedigde hem aan. ‘Aan jou en mij. De zomer van 1979.’

‘Je bedoelt die zomer toen ik verliefd op je werd, waarna ik in de herfst weer aan de kant werd gezet?’ Ze lachte, want inmiddels kon ze luchtig doen over een situatie die haar destijds diep had gekwetst. ‘Afgedankt samen met al die andere vrouwen die dachten dat zij je wel zouden kunnen temmen.’

‘Jij bent altijd anders geweest. Jou laten lopen was het stomste wat ik ooit heb gedaan.’

‘Val jezelf niet te hard. Het heeft gewoon niet zo mogen zijn.’

‘Je zou goed voor me zijn geweest.’

‘Ik weet nog zo net niet of jij wel goed voor mij zou zijn geweest. Je was veel te knap en te arrogant om één vrouw trouw te kunnen blijven.’

‘Ik ben nu een andere man dan toen.’

‘Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken. Eens een ploert, altijd een ploert. Toch ben je – hoe lang ook alweer, tien jaar? – bij Claire gebleven. Dat is negen jaar langer dan ik had verwacht.’

‘En moet jij jezelf nou eens zien,’ zei hij, terwijl hij zich omdraaide om haar aan te kijken, met korenbloemblauwe ogen waarin alleen maar spijt te lezen stond: ‘Gelukkig getrouwd met Miles. Een groot, prachtig huis op het platteland. Vier blonde, blozen-

de kindertjes.' Hij liet zijn blik over haar gelaatstrekken gaan. 'Met elk jaar dat verstrijkt mooier dan ooit.' Ze bloosde. 'O, Luca, toe zeg, hou op. Jij wilt alleen maar hebben wat je niet kunt krijgen.'

'Ben je gelukkig met Miles?'

'Heel erg.' Ze streek een lok blond haar achter haar oor.

'Jammer. Ik zou wel weer met je willen vrijen.'

Freya trok haar arm terug. 'Dat je half Italiaans bent betekent nog niet dat je dat soort dingen zomaar tegen een getrouwde vrouw kunt zeggen.'

'Jij bent mijn oudste vriendin. Ik kan alles tegen je zeggen.' Hij nam een trek van zijn sigaret, waar nog amper iets van over was.

Ze pakte een porseleinen asbak van de salontafel en gaf hem die aan. 'Dat gerook is een afschuwelijke gewoonte. Je zou eens moeten stoppen.'

'Daar is het nu geen goed moment voor.'

'Er is nooit een goed moment.'

'Het is net of ik stervende ben en mijn leven aan me voorbij zie trekken. Ik ben zo druk bezig geweest met geld verdienen dat ik nooit tijd heb gehad voor de dingen die echt belangrijk zijn. Ik heb een zootje gemaakt van mijn huwelijk. Ik heb nooit zo'n vader willen zijn die het leven van zijn kinderen overhoopgooit, maar moet je me nu eens zien. Ik heb meer geld verdiend dan Claire in een heel leven zou kun-

nen uitgeven. Ik vraag me af of ze zich de laatste keer kan heugen dat ze nog reisde zonder privévervoer. Dat rotmens probeert me helemaal kaal te plukken. Maar als zij een monster is geworden, heb ik het alleen aan mezelf te wijten dat ik dat van haar heb gemaakt. Geld kan liefde niet vervangen. Ondanks al mijn wereldse bezittingen, Freya, ben ik een hol vat.'

Ze raakte zijn arm aan. 'De meisjes redden het wel. Ik heb het ook gered.'

'Jij had geluk. Jouw moeder hertrouwde weer vrij snel. Fitz pakte je op voordat je de tijd kreeg om op je snufferd te gaan. Jouw moeder is niet wraakzuchtig, zoals Claire. Zij is verstandig. Ze heeft je niet tegen je vader opgezet.'

'Toch is het niet niks als je erachter komt dat je ouders niet meer van elkaar houden en bij iemand anders willen zijn. Hoe vriendschappelijk het ook toegaat, je voelt je toch op de een of andere manier schuldig – ze houden niet genoeg van jou om bij elkaar te blijven. Maar kinderen zijn veerkrachtig. Die passen zich snel aan. Dat zullen jouw kinderen ook doen.'

'John Tresco is geen Fitzroy Davenport. Als ik eraan denk dat hij een vader voor mijn dochters wordt, krijg ik de kriebels.' Hij trok wit weg en nam nog een laatste trekje voordat hij zijn peuk uitdrukte.

'Waarom ga je van de zomer niet weg? Je vertelde

me toch laatst over dat schitterende palazzo dat je ouders hebben gekocht? De Amalfi-kust klinkt als de ideale plek om een paar maanden tot rust te komen. Om te besluiten wat je wilt gaan doen. Londen is snikheet in de zomer en iedereen trekt weg. Als je blijft, ga je je alleen maar ellendiger voelen. Misschien kunnen je dochters naar je toe komen in de vakantie. Kinderen zijn dol op paleizen.'

'De rust is bij mijn moeder ver te zoeken! Het grootste deel van mijn volwassen leven heb ik mijn best gedaan haar uit de weg te gaan.'

'Ten koste van je vader.'

'Ze moet altijd mensen om zich heen hebben. Ik snap niet hoe hij al die lui kan verdragen. Op dit moment zit ik daar bepaald niet op te wachten.'

'Verandering van omgeving zal je goed doen – zon, zee, tijd om na te denken.'

'Over al mijn fouten!'

'Niemand is volmaakt.'

'Ik tors een zware last met me mee, Freya.'

'Laat die dan vallen. Ga je ouders opzoeken. Ik weet ook wel dat Romina niet mals kan zijn, maar ze heeft een goed hart. Het hemd is nader dan de rok – en trouwens, ik weet zeker dat ze je dolgraag hun palazzo willen laten zien.'

Hij keek haar aan en grijnsde. Heel even maakte haar maag een sprongetje toen ze achter zijn afgematte

trekken weer een glimp opving van de knappe kerel uit haar jeugd. 'Zie je nou hoe goed je voor me bent?' zei hij, opnieuw met een twinkeling in zijn ogen. 'Ik had met je moeten trouwen toen ik de kans had. Ik heb er jaren over gedaan om te ontdekken dat de vrouw van wie ik altijd heb gehouden zich al die tijd vlak naast me bevond. Miles mag zijn handjes dichtknijpen.'

'Er komt een dag dat je om dit gesprek zult lachen. Je houdt niet echt van me, je houdt alleen van waar ik voor sta. Ik lijk dan misschien een veilige haven, maar als je eenmaal weer tot jezelf gekomen bent, zie je in dat je helemaal geen veilige haven wilt. Ik ben veel te bedaard voor jou; je zou je bij mij gaan vervelen, net als in 1979.'

'Dat zie je verkeerd. Ik heb me bij jou nooit verveeld; ik was er alleen niet klaar voor om me te settelen, dat is alles. Verkeerde timing.'

'Kom, laten we teruggaan naar de zitkamer. Mam en Fitz komen zo voor de lunch.'

'Nee, laten we een stukje gaan wandelen.'

'In die miezer?'

'Jij was toch zo'n buitenmens?'

'Dat lijkt maar zo. Voor Miles moet ik wel doen alsof. Hij wil helemaal niets met Londen te maken hebben. Weet je zeker dat je het niet eens bij Annabel wilt proberen?' vroeg ze, om over een ander onder-

werp te beginnen. ‘Ik durf te wedden dat ze jou wel ziet zitten.’

‘Van iemand die er zo mager en hongerig uitziet word ik niet warm of koud,’ antwoordde hij, en hij keek toe hoe Freya lachend haar neus in rimpels trok. ‘Ik zie die blik tegenwoordig in de ogen van iedere vrijgezelle vrouw die tegen de veertig loopt – en hoor het harde getik van hun biologische klok. Dank je wel, Freya, dat je aan me denkt, maar ik laat deze beurt voorbijgaan.’

‘Een goede gastvrouw voorziet in alle behoeften van haar gasten.’

‘Mijn enige behoefte kun je toch niet vervullen.’

‘En daar zou jij in mijn huis ook niet over moeten beginnen,’ kaatste ze snel terug.

‘Vroeger was je nooit zo keurig.’

‘Ik ben getrouwd,’ zei ze nogmaals, nadrukkelijk nu.

Hij slaakte een zucht. ‘Zo herinner ik me je liever niet.’

‘Ik wil niet weten hoe jij je mij herinnert.’ Ze bloosde weer.

‘De motorkap, de schuur van je ouders, midden in de nacht, zomer...’

‘Hou op! Ik weet niet waar je het over hebt! Zeg, ik ben inmiddels wel toe aan die wandeling. Laten we maar eens kijken of de anderen ook even een omme-

tje willen maken voordat we aan de lamsbout beginnen.’

Luca wilde dat ze niet het hele gezelschap had meegevraagd – volwassenen, kinderen en honden – om met hen mee te komen. Trouwens, hij wilde toch alleen maar met Freya praten. Miles, op en top de in Barbour gehulde grootgrondbezitter, met zijn laarzen en zijn tweedpet, ging hun voor het weggetje over naar het bos, terwijl zijn echtgenote plichtsgetrouw een paar passen achter hem liep met haar zwager en diens vrouw. Luca werd vergezeld door een vrouw aan elke kant. Annabel, die Freya had uitgekozen als mogelijke date voor hem, was best knap, maar zo droog als een kip die te lang in de oven heeft liggen roosteren, terwijl Emily, wier boomlange echtgenoot ergens achteraan bungelde met hun kinderen, een rood gezicht had en zo plomp was als een gans die onder dwang is gevoerd voor de foie gras. Hij verhulde zijn frons door zijn kin op te heffen – vanwege zijn lengte was hij in het voordeel – en keek hoe Freya’s met grijze strepen doorschoten blonde krullen heen en weer dansten op haar rug terwijl ze zich door het lange gras haastte om haar man bij te benen. Hij kon zich niet voorstellen wat ze in Miles zag, ook al was die best aardig. Twee van hun kinderen schoten voorbij, een zwarte labrador achterna, en hij liet zijn blik gaan over hun gouden haar en huid,